

MINISTER
PRACY I POLITYKI SPOŁECZNEJ

Krzysztof Michalkiewicz
DRP.IX.0702-2-1/WP/06

SEKRETARIAT
Biura Prac Senackich
Wpłynęło dn. 6.04.06 zał.....
nr. 2269 podpis..... CP

KANCELARIA SENATU
BIURO PREZYDIALNE

wpłynęło dn. 5.04.2006.....
nr. 1881 podpis.....

Warszawa 2006-04-04

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Odpowiadając na pismo z dnia 28 lutego br. znak: BPS/DSK-043-211/06 przekazujące oświadczenie złożone przez senatora Pawła Michalaka podczas 7. Posiedzenia Senatu RP w dniu 16 marca 2006 r., uprzejmie informuję:

Zasiłki przedemerytalne i świadczenia przedemerytalne były cennym narzędziem w okresie restrukturyzacji gospodarki. Obecnie jednak dąży się do wydłużenia okresu aktywności zawodowej, tym bardziej, że wcześniejsze odejście z rynku pracy docelowo oznacza niższą emeryturę.

Zasady przyznawania świadczeń przedemerytalnych od 1 sierpnia 2004 r. reguluje ustawa z 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. Nr 120, poz. 1252).

W dniu 30 marca 2005 r. Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności z Konstytucją niektórych zapisów ustawy z 17 grudnia 2001 r. o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa, ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, ustawy o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu, ustawy o zakazie stosowania wyrobów zawierających azbest, ustawy o Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno Gospodarczych i wojewódzkich komisjach dialogu społecznego oraz ustawy o ułatwieniu zatrudniania absolwentów, która - z dniem 1 stycznia 2002 r. zniósła m. innymi możliwość przechodzenia na zasiłki przedemerytalne i wprowadziła pewne zmiany w zakresie nabywania prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Zrealizowanie postanowień tego wyroku wymagało przeprowadzenia zmian w obowiązujących przepisach. Zaskarżona ustawa o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu w międzyczasie przestała obowiązywać – od 1 czerwca 2004 r. Dlatego też Sejm poprzedniej kadencji zdecydował wprowadzić odpowiednie zmiany w ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

Zawarte w art. 150a – 150d unormowania stanowią realizację postanowień wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 marca 2005 r. Art. 150a ust. 2 ustawy wskazuje, że prawo do zasiłku przedemerytalnego albo świadczenia przedemerytalnego, o którym mowa w ust. 1, przysługuje również osobie, która do dnia 12 stycznia 2002 r. nie spełniła warunku posiadania okresu uprawniającego do zasiłku przedemerytalnego lub

świadczenia przedemerytalnego, jeżeli w dniu 31 grudnia 2001 r. pobierała zasiłek dla bezrobotnych i w wyniku zaliczenia okresu pobierania tego zasiłku do okresu uprawniającego do zasiłku przedemerytalnego lub świadczenia przedemerytalnego uzyskałaby prawo do zasiłku przedemerytalnego lub świadczenia przedemerytalnego.

Oznacza to, że osoby, które do dnia 12 stycznia 2002 r. nie spełniły warunku posiadania okresu uprawniającego do zasiłku przedemerytalnego lub świadczenia przedemerytalnego, ale legitymowały się statusem bezrobotnego oraz faktycznie pobierały w dniu 31.12.2001r. zasiłek dla bezrobotnych, mogły nabyć w/w prawa po doliczeniu okresu pobieranego zasiłku (zaliczyć można zasiłek nawet gdy był on przerywany np. krótkotrwałym zatrudnieniem). Przyznanie tego prawa nastąpiło od dnia złożenia wniosku do powiatowego urzędu pracy i udokumentowania swoich praw na mocy art. 104 kpa dla osób, które wcześniej nie ubiegały się o to prawo lub na podstawie 154 kpa dla tych osób, które ubiegały się, ale prawa tego im odmówiono. Osoba ubiegająca się o zasiłek przedemerytalny lub świadczenie przedemerytalne nie musiała posiadać statusu bezrobotnego w dniu składania wniosku. Oznacza to, iż nawet osoby zatrudnione lub uprawnione do renty mogły złożyć taki wniosek do 28 lutego 2006 r. – zgodnie z art. 150a ust. 5 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

Do grupy tej nie zaliczają się osoby, które w dniu 31.12.2001r. nie pobierały faktycznie zasiłku np. z powodu karencji lub oczekiwania na przyznanie zasiłku (7 dni). Trybunał w swoim wyroku nie kwestionował zasady zawartej w art. 71 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy stwierdzającej, iż zasiłek przysługuje po 7 dniach od daty rejestracji osoby bezrobotnej we właściwym urzędzie pracy.

Natomiast w ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy przyjęto rozwiązania mające promować zatrudnianie osób powyżej 50 roku życia, które są określone w niej jako „osoby będące w szczególnej sytuacji na rynku pracy”. W stosunku do nich mogą być dodatkowo stosowane działania określone w art. 50-61 tej ustawy.

Art. 50 ust. 1 tej ustawy nakłada na powiatowy urząd pracy obowiązek przedstawienia osobie bezrobotnej powyżej 50 roku życia w okresie 6 miesięcy od dnia rejestracji propozycji zatrudnienia, innej pracy zarobkowej, zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych. Ponadto zgodnie z art. 51 i 57 starosta zwraca pracodawcy, który zatrudnił w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych skierowanego bezrobotnego część kosztów poniesionych na wynagrodzenia, nagrody oraz składek na ubezpieczenie społeczne.

Ponadto osoby bezrobotne powyżej 50 roku życia mogą korzystać z tych wszystkich instrumentów rynku pracy, które są przeznaczone do aktywizowania wszystkich bezrobotnych. Wyrażam przekonanie, iż w wyniku przyjętych w ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy rozwiązań sytuacja osób bezrobotnych powyżej 50 roku życia będzie ulegała stopniowej poprawie.

Jednocześnie informuję, że w Ministerstwie trwa obecnie przegląd i analiza istniejących przepisów w tym zakresie. Dotyczy to oczywiście także ich praktycznego funkcjonowania. Jeśli w następstwie tego przeglądu miałyby nastąpić formalne propozycje zmian to nie będzie to możliwe wcześniej niż w drugiej połowie bieżącego roku.

